

ת"פ 28662/03/11 - מדינת ישראל נגד י א

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 28662-03-11 מדינת ישראל נ' א
בפני כב' הסגנית נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י א

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד אריאל פס

ב"כ הנאשם עו"ד טימסיט

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

הנאשם היה נשוי לאשתו - היא המתלוננת, במשך כ-28 שנים וכארבעה חודשים עובר למועד הגשת התלונה שהביאה להגשתו של כתב האישום נשוא תיק זה, נפרדו בני הזוג, כאשר המתלוננת המשיכה להתגורר בבית.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שישה פרטי אישום. עניינם של שלושה פרטי אישום בעבירה של איומים שהופנו כלפי המתלוננת, פרט אישום נוסף עוסק בעבירות של ניסיון לתקיפה ואיומים כלפי בנה של המתלוננת, פרט אישום נוסף עוסק בתקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות ובהיזק לרכוש במזיד, המכוונים, על פי הנטען, למתלוננת. ופרט נוסף עוסק באיומים אשר כוונו כלפי הבת.

המתלוננת סיפרה בבית המשפט כי הגם שלא נישאה כדת וכדין לנאשם, הרי שהם חיו יחדיו כ-28 שנים ולהם שלושה ילדים משותפים.

המתלוננת סיפרה כי כל מסכת חייה עם הנאשם היתה רצופה אירועים דוגמת אלה עליהם התלוננה.

המתלוננת תארה אירוע במהלכו ביקשה מן הנאשם כי יפתח סתימה בכיור, אלא שהוא מיהר לעזוב את הבית

ולהיפגש עם חבריו. היא חזרה על בקשתה והנאשם החל לצעוק. כתוצאה מכך התעוררה ילדתם משנתה. הנאשם היכה את המתלוננת בעורפה ובשל מכה זו נפלה על הרצפה. הילדה התחנה אל הנאשם כי יעזוב את הבית ואף דחפה אותו לכיוון היציאה, אלא שהוא קילל וגידף ובטרם עזב את הבית, הניף שולחן זכוכית וניפץ אותו. בנם, שהתעורר אף הוא משנתו עקב כך ניגש אל הנאשם והובילו בעדינות אל דלת הכניסה, אלא שטרם יציאתו מן הבית היכה הנאשם את המתלוננת בזרועה השמאלית ועקב כך נותר בזרוע זו סימן כחול.

היא הוסיפה כי הסימן ניכר למשך זמן והיא תרצה אותו בנפילה, כפי שנהגה לעשות ועוד סיפרה כי בתה הבחינה בסימן בעורפה, והיא בשל המיקום לא יכולה היתה להבחין בו, וכיסתה אותו באמצעות השיער.

המתלוננת תארה אירוע נוסף אשר התרחש בעין גדי, לשם נסעו על מנת לחגוג את יום ההולדת של אחותה. במהלך השיחה נתגלע ויכוח אודות מעמדן של נשים עובדות ובמהלך הויכוח נטל הנאשם כיסא והרימו והיא הבינה כי הוא עמד להשליכו לעברה. בתה אשר ישבה לצידה משכה אותה הצידה והכיסא פגע במגשי אוכל שהיו במקום והעיף אותם. הנאשם התקרב והניף ידים לעברה אלא שאחיה, גיסה וחבר נוסף מנעו זאת ממנו. המתלוננת סיפרה כי במהלך הדברים איים עליה הנאשם כי ישחט אותה ויהרוג אותה והיא נמלטה מן המקום יחד עם בתה.

אירוע נוסף התרחש בחתונתה של אחייניתה. מאחר שהכירה את התנהגותו של הנאשם, לא רצתה כי יבוא עימה לחתונה ועל כן נסעה רק עם ילדיה לחיפה אל מקום החתונה. במהלך האירוע הגיע למקום הנאשם ואזי שאל אותו בנה לפשר מעשיו במקום. בתגובה גידף אותו הנאשם, דחף לעברו כיסא ואמר לו: "מה אני עושה פה? אתה והמשפחה המזדיינת שלך.. צא החוצה אני אגמור אותך אני אראה לך מה זה אני לא מפחד". המתלוננת סיפרה כי בהיכרותה עימו ומחשש כי יהרוס אירוע זה, אחזה את הנאשם ביד ויצאה עימו החוצה, שם התחננה בפניו לבל יעשה דבר וכך עשתה גם בתה. משיצא הבן החוצה קם הנאשם לעברו, אלא שהיא אחזה בו ונטלה אותו להתהלך בסביבה על מנת למנוע את המגע. משהבת שאלה אותו מדוע הוא מתנהג כך אליהם, השיב לה כי "אם לא תשתקי אני אכסח אותך ליד כולם".

המתלוננת המשיכה וסיפרה כיצד במהלך כל שנות חייהם יחדיו נהג הנאשם לומר לה כי "את ואני עד הקבר" וכי הוא מבין גברים שרוצחים את הנשים שלהם, כך גם נהג להשאיר עבורה על מנת שתראה, נר נשמה ועיתונים ובהם כותרת אודות בעלים שרצחו את נשותיהם.

המתלוננת הסבירה מדוע לא מצאה להתלונן במשך כל אותן שנים. לדבריה, נהג הנאשם בניהול עסקיו לגרום לכך שהיא תיכנס לחובות גדולים מאוד ודאג לומר לה כל העת כי אל לה להעז לעזובו וכי אם תתלונן, הרי שייאמר כי המכות והאלימות הפיזית והנפשית הם רק חזיונות שווא שלה ושלא היו דברים מעולם וכי אם תעז להתלונן, הרי שיהרוג אותה. היא סיפרה כי לאחרונה, עובר להגשת התלונה, עלה בה החשש כי הנאשם עלול לממש את איומיו וזאת לאור דברים ששמעה מחבריו ומנשותיהם.

היא הוסיפה כי שוחחה עם עו"ד על כך והביעה בפניו את חששה וביקשה ממנו כי ישוחח עם עורך דינו של

הנאשם, אלא שעורך הדין אמר לה כי זה אינו תפקידו וכי היה עליה להתלונן נגד הנאשם זה מכבר וכי אל לה להמתין עוד, אלא להתקשר אל המשטרה.

משהוטחה במתלוננת טענת הנאשם כי גרסתה שקר וכי היא מסיתה את הילדים נגדו, הפנתה המתלוננת אל דו"חות גורמי הרווחה, באשר לטיב הקשר של הנאשם עם ילדיו.

בחקירתה הנגדית אשירה המתלוננת כי הגישה תביעה למזונות ולפירוק השיתוף נגד הנאשם ביום 7/11/10.

משהטיח ב"כ הנאשם במתלוננת באשר לסתירה שנפלה בין שתי הודעותיה במשטרה באשר לאירוע שהתרחש בעקבות הויכוח על הסתימה בכיור, דהיינו כי בהודעה הראשונה לא מסרה על המכה ביד ולא סיפרה על חבלה שנגרמה לה בעקבות כך, וכן שהוטח בה במשטרה כי בתה סיפרה רק על סימן בעורף, עמדה הנאשמת על כך כי אף נחבלה בידה, כפי שתארה וציינה כי בתה יכולה לספר עלמה שהיא ראתה. לדבריה הבת ראתה גם את המכה ביד, אך יתכן שמה שגרם לה לזעזוע היה המכה בעורף. היא הוסיפה וציינה כי הודעתה הראשונה היתה כללית יותר ובשניה נשאלה שאלות ספציפיות יותר.

עוד הטיח בה ב"כ הנאשם כי הנה בהודעתה השיבה לחוקר כי מלבד מעשי אלימות אלה שתארה לא היו נוספים. המתלוננת אישרה כי אכן מעשי אלימות פיזיים כלפיה לא היו, אך הנאשם שבר חפצים ונהג לאיים עליהם.

עוד הטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כיהנה היה לה בן זוג חדש עוד טרם עזב הנאשם את הבית, אולם היא עמדה על כך כי יחסיה עם בן הזוג החדש החלו רק לאחר מכן.

המתלוננת אישרה לשאלתו של ב"כ הנאשם כי היא נוטלת תרופות ופרטה כי מדובר ב"פרוזאק" וציינה כי החלה בכך לאחר האירוע שהתרחש בעין גדי ובשל חששותיה והדיכאון בו היתה שרויה. היא תארה כי סיפרה לרופא על חששותיה ופחדיה וכי היא חרדה לעזוב את הנאשם בשל שיקולים כלכליים, ויחד עם זאת חוששת שיהרוג אותה והפסיכיאטר הבהיר לה כי עליה להשתחרר מפחדיה

, אך לדבריה, הפחד גבר עליה.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש את שתי הודעותיה של המתלוננת במשטרה.

בהודעתה הראשונה מיום 3/12/10 (נ/1) מסרה כי הגיעה להתלונן בעקבות שיחת טלפון שנערכה יומיים קודם בין הנאשם לבין אחת הבנות ובשל שעברה אירועי אלימות עם הנאשם.

היא תארה את האירוע שהתפתח בעקבות הויכוח אודות הסתימה בכיור וציינה כי הנאשם היכה אותה בעורפה וכי הבת ניסתה להוליך אותו אל מחוץ לבית וכי בדרכו החוצה הניף הנאשם שולחן זכוכית ושבר אותו.

באשר לאירוע שהתרחש בעין גדי סיפרה כי במהלך ויכוח קם הנאשם והשליך כיסא לכיוון מגשי האוכל ונבלם על ידי אחיה וגיסה וזאת על מנת שלא יכה אותה וכשהם אחזו בו אמר להם הנאשם כי יהרוג אותה. היא נמלטה מן המקום.

כן תארה המתלוננת בהודעה זו את החתונה אליה נסעו לחיפה והכיצד הגיע לשם הנאשם ואיים על בנה וכיצד עשתה היא מאמצים לשכנע את הנאשם לבל יעשה דבר ואזי איים הנאשם גם על הבת.

עוד הוסיפה המתלוננת כי הנאשם נהג לאיים עליה במועדים שאינם זכורים לה כי יהרוג אותה.

לשאלת החוקר השיבה כי לא התלוננה עד כה מחמת הבושה ובשל "פחד כלכלי".

בהודעתה השניה מיום 10/2/11 (נ/2) ענתה המתלוננת לשאלות ההבהרה של החוקר.

היא הבהירה כי כתוצאה מהאירוע נשוא הויכוח אודות הסתימה בכיור, נגרמה לה חבלה ביד שמאל ומשנשאלה האם הנאשם נתן לה מכה רק ביד, השיבה כי הנאשם היכה אותה גם בעורפה, אולם סימן ניכר רק ביד.

לשאלת החוקר שמסר לה כי בתה הבחינה בסימן בעורף, השיבה כי הדבר יתכן, ברם היא אינה יכולה לראות את העורף של עצמה, יחד עם זאת הרגישה כאבים במקום והסבירה כי היתה זו מכה אשר כתוצאה מממנה נפלה על הרצפה.

עוד הבהירה המתלוננת כי מלבד מקרי האלימות שתארה לא היו מקרים פיזיים נוספים, אבל היו איומים שונים ופרטה איומים כדוגמת "את ואני זה עד הקבר" וכן כי הנאשם אמר לה כי הוא יכול להבין גברים שהרגו את הנשים שלהם. לדבריה, אינה יכולה לפרט מועדים מדוייקים, אולם הנאשם חזר על איומים אלה כאשר ביקשה להיפרד ממנו, עוד הוסיפה כי בכל פעם שהתווכחו ודברים לא נעשו לפי רוחו נהג לאיים עליה כי יהרוג אותה.

היא שבה וחזרה על כך כי לא התלוננה קודם לכם בשל הבושה ובשל החשש כי הנאשם יגדע את הענף הכלכלי עליו יושבה ואכן בפועל כך קרה ולאחר שהתלוננה מנע ממנה הנאשם את הכניסה למשרד ולעסק המשותף אותו ניהלו קודם לכן יחדיו.

הוגש מזכר שערך החוקר אלכסנדר בלטר ביום 4/12/10 (ת/2) ובו ציין כי התקשר אל המתלוננת שהשיבה לו כי אינה חוששת מהנאשם שלא יצר עימה קשר מאז הגשת התלונה. ועל שאלתו מדוע הגישה תלונה רק עתה, השיבה לו כי עורך הדין שלה הנחה אותה להתלונן לאחר שסיפרה לו על האירועים.

מאיה אדר, בתם של בני הזוג סיפרה בבית המשפט אודות האירוע שהתרחש בעין גדי. היא סיפרה כי בין המשוחחים נתגלע ויכוח והמתלוננת והנאשם צידדו בעמדות שונות. הנאשם נטל כיסא והעיף אותו לכיוונה של המתלוננת, וזה פגע בחפצים אחרים. אחרים אחזו בנאשם על מנת שלא יכה את המתלוננת והרגיעו אותו.

לדבריה, בדרך הביתה נסעה היא עימו והמתלוננת לא היתה עימם ברכב זה והנאשם שב "והשתולל". בחוזרו על כך כי "יראה" למתלוננת. העדה סיפרה כי כל כך היתה רגילה לאיומים אלה שהושמעו תדיר וכל כך היתה רגילה לחיות באווירה זו, עד כי שכחה לספר על כך.

העדה הוסיפה וסיפרה אודות החתונה אליה לא הוזמן הנאשם אבל בכך זאת הגיע. ולשאלת אחיה לפשר מעשיו במקום השיב בגידופים ובקללות ובכך שאמר לאחיה כי ייצא החוצה ושם יכה אותו. המתלוננת התחננה בפניו שלא ייעשה כן ולא יהרוס את השמחה. משהיא בכתה, אמר לה הנאשם כי תשתוק, שכן הוא יכה גם אותה. העדה הבהירה כי מעולם לא זכו להנות משמחה, שכן הנאשם "תמיד הרס לנו את השמחות".

עוד הוסיפה העדה ותיארה אירוע בו ביקשה המתלוננת כי הנאשם יפתח סתימה בכיור והוא סרב לעשות כן. היא תארה כיצד הרים שולחן שהיה בחדר האוכל ושבר אותו וכאשר המתלוננת ביקשה לשוחח עימו היכה אותה בעורפה במכה כה חזקה, עד כי נפלה ארצה ובעורפה ניכר סימן כחול.

העדה המשיכה ותיארה איומים שונים שהיה הנאשם מאיים עליה באופן תדיר וציינה כי תדיר איים עליה ועל אחיה כי יהרוג אותם והם חיו כל העת בתחושת איומים אלה ובהיותם אך קטינים אף פחדו מאוד.

לשאלת ב"כ הנאשם בפתח החקירה הנגדית ציינה כי את מרבית הדברים סיפרה במשטרה, אם כי יש לזכור כי אז היתה צעירה יותר ואף בלחץ.

העדה הכחישה כי הנאשם פינק אותה והתייחס אליה באופן יוצא דופן בילדותה וציינה כי לא כך היו פני הדברים. ועוד הכחישה כי לאמה היה קשר עם גבר אחר, עוד טרם עזב אביה את הבית וכל שרצה אביה ממנה כי תשפיע על המתלוננת לעזוב אותו.

היא הבהירה כי במהלך הויכוח אודות הסתימה בכיור, היא הבחינה באביה מכה את אמה והוסיפה "וגם עצרתי הרבה מכות אחרות". עוד סיפרה כי למרות שדאגה למתלוננת לא הלכה עימה אז לרופא, כיוון שאותה עת היתה עסוקה בבחינות הבגרות שלה.

באשר לשולחן הבהירה כי לא מדובר במתן מכה לשולחן אשר כתוצאה מכך נשבר, אלא הדגישה כי הנאשם הרים את השולחן וזרק אותו ואזי נשבר השולחן.

היא אישרה כי באירוע שהתרחש בעין גדי שמעה את הנאשם מאיים על המתלוננת והכחישה האת טענת ב"כ הנאשם כי היא בחרה צד - בצד של המתלוננת וחזרה על כך כי כל דבריה אמת לאמיתה.

אבירם אדר, בנם של בני הזוג, סיפר בבית המשפט, במהלך כל ילדותו היה חשוף לאיומים חוזרים ונשנים כמו גם לשבירת חפצים וזכרונות רבים שאינם נעימים.

הוא תאר את התנהגותו של הנאשם בחתונה כדורסנית ומרושעת, כמי שבא להעיב על שמחתם של אחרים.

לדבריו, הוא פנה אל הנאשם באופן תמים לגמרי באשר לפשר מעשיו במקום ולא מתוך התגרות, וחרף זאת היתה תגובתו של הנאשם בהעפת דברים מן השולחן, איומים עליו ועל המתלוננת. הוא סיפר כיצד פרץ הנאשם בשטף קללות וכיצד איים עליו כי יכה אותו ואמר: "תחזיקו אותי אני אגמור אותו". המתלוננת יצאה עימו החוצה ולאחר מכם הבין העד כי היא התנצלה בפניו אלף התנצלויות ובלבד שלא יעשה דבר.

העד סיפר כי הוא מכיר את חברה הנוכחי של המתלוננת והכחיש כי אי פעם היא תדרכה אותו מה לומר ומה לא. לשאלת ב"כ הנאשם האם לאחר שהנאשם עזב את הבית הניעה אותו המתלוננת ללכת ולהתלונן יחד עימה, השיב כי הוא רצה אף יותר ממנה להתלונן, ומדוע לא עשה כן? הוא השיב על כך, כי לתוך מציאות זו גדל ורק בבגרותו הבין מה נכון ומה אינו נכון ועל כן קשה היה לו לעשות צעד כזה.

לשאלה האם נכון כי הוא היה הילד החביב על הנאשם וכי מעולם לא הוכה על ידיו, השיב העד כי הנאשם ניסה להכות אותו וכי הוא יודע איך להתנהג עם אנשים. הוא השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי המתלוננת זקוקה להגנה וכי אכן ברצונו להציל את המתלוננת ויעשה הכל על מנת להצילה, אך אין הוא צריך לשקר וכל דבריו אמת לאמיתה.

ב"כ הנאשם ביקש להגיש את הודעתו של העד במשטרה (נ/3), אשר נגבתה ביום 6/12/10. העד פתח את דברו בהודעה כי היעד לאיומים רבים של הנאשם על המתלוננת וכי הנאשם נהג להשליך חפצים.

הוא תאר את אירוע החתונה ואת האיום של הנאשם כי יכה אותו.

הוא סיפר כי הוא חושש מאוד לכך שאמו תיפגע ומשנשאל מדוע לדעתו היא לא התלוננה עד כה, השיב כי היה זה בשל שהשניים עובדים יחדיו ואכן מאז התלונה, "העיף" הנאשם את המתלוננת מהעסק ונטל את רכבה.

מ צ הוא אחיה של המתלוננת, סיפר בבית המשפט אודות האירוע שהתרחש בעין גדי, ותאר הכיצד התלהט הנאשם במהלך הויכוח, נטל כיסא והעיף אותו לעבר סירים שהיו במקום, כן התפרץ על המתלוננת והוא ואחרים נאלצו להיכנס ביניהם על מנת להרגיע את הנאשם.

הוא תאר אף את אירוע החתונה, וציין כי ביום החתונה התקשר אליו הנאשם בבכי כי המתלוננת והילדים נסעו לבדם והיא אינה מעוניינת כי הנאשם יגיע לאירוע. העד הציע לו להצטרף אליו ואל משפחתו. במהלך כל הנסיעה השמיץ הנאשם את המתלוננת וכבר בכניסה לאולם, כך תאר העד הוא נכנס "בהיסטריה" ומששאל אותו בנו בתמימות לפשר הגעתו למקום, הוא התפרץ עליו ושוב נאלצו להוציאו החוצה.

העד אישר כי באירוע שהתרחש בעין גדי שמע קללות מפיו של הנאשם, אך לא שמע אותו מאיים על המתלוננת ובאשר לאירוע החתונה ציין כי כאשר התפרץ הנאשם וצעק כי "יראה להם מה זה" הרי שדבריו כוונו כלפי כל בני משפחתו ולא רק כלפי בנו.

ע צ, אשתו של מ וגיסתה של המתלוננת סיפרה כי במהלך האירוע בעין גדי, נטל הנאשם כסא והשליכו לעבר המתלוננת וכן גידף אותה ואף אמר לה "כי יחכה לה בסיבוב".

באשר לאירוע החתונה ציינה כי אכן במהלך הדרך הרבה הנאשם לקלל ולדבר באופן לא יפה, אולם את שארע באולם לא ראתה וכל שראתה כי הבן בוכה.

בחקירה הנגדית הטיח בעדה ב"כ הנאשם כי הנה במשטרה מסרה כי הכיסא לא פגע באיש והיא אישרה כי כך היא אומרת גם עתה, אמנם הנאשם השליך את הכיסא לעבר המתלוננת, אך זה כאמור לא פגע באיש. משהוטח בה כי במשטרה הלא ציינה כי הנאשם זרק כיסא כלפי המתלוננת אלא שזרק כיסא בלבד, השיבה העדה כי אינה זוכרת מה אמרה במשטרה, אולם הדברים התרחשו כפי שמסרה אותם בבית המשפט.

הוגשה הודעתו של הנאשם (ת/1) שנגבתה ביום 7/12/10. בפתח הדביר ביק/ הנאשם להתייעץ עם עורך דינו אשר המתין בחוץ ומבוקשו ניתן לו. לאחר מכן בפתח החקירה ציין החוקר כי הנאשם בוכה ואמר: "כל הנשים עושות את זה כך הזהירו אותי אנשים, שקרנית, אני אוכיח הכל. היא עושה את זה כי אנחנו בהליכי חלוקת הרכוש, יש לה מאהב שנוסע על אוטו שלי."

הנאשם הכחיש כי אי פעם היה אלים כנגד המתלוננת והסביר כי עזב את הבית בחודש ספטמבר ולאחר שגילה כי למתלוננת יש מאהב. הוא אישר כי שלח אחריה בלש פרטי שיעקוב אחריה, ברם לדבריו היה זה על מנת להוכיח כי היא עובדת, הגם שהיא טוענת בהליך המשפטי כי אין לה מקורות פרנסה ולדבריו הוא מחזיק בהוכחות מצולמות גם לגבי המאהב.

הנאשם הכחיש את האירוע שמקורו בויכוח על הסתימה בכיור וציין כי אם הבת מאשרת את דברי המתלוננת הרי שהסיתו אותה.

באשר לאירוע בעין גדי ציין כי המתלוננת "לכלכה" על בתו מנישואיו הקודמים ובשל הבושה הוא יצא מן המקום ובדרכו נתקל בשרפרף פלסטיק נמוך והפיל אותו ואם אחרים אומרים אחרת הרי שכולם משקרים. כך גם הכחיש כי איים עליה באותו אירוע או בהזדמנויות אחרות כי ירצח אותה.

כן הכחיש הנאשם את שנטען כלפיו באשר לאירוע החתונה.

בפתח עדותו בבית המשפט הגיש הנאשם את התביעה שהגיש לענין פירוק השיתוף (נ/4) וכן את פסק הדין שהתקבל בתביעות האזרחיות שבינו לבין המתלוננת (נ/5).

מכתב התביעה לפירוק השיתוף עולה כי הוא הוגש לבית המשפט לענייני משפחה ביום 1/11/10. וכותרתו בקשה לבית המשפט כי ייתן תוקף של פסק דין להסכם פירוק השיתוף שנערך בין הצדדים ומתן צו להקפאת הזכויות בנכס.

הבקשה כוללת הסכם בענייני מזונת [משמורת, הסדרי ראייה וחלוקת הרכוש. על הבקשה חתום הנאשם תוך שציין שהיא נערכה על דעתה ובעידודה המלא של המתלוננת.

פסק הדין שהוגש עוסק בשלוש תביעות שהגיש הנאשם כנגד המתלוננת ובתביעה אחת שהגישה המתלוננת נגד הנאשם.

ב"כ הנאשם ביקש להדגיש אמירה אחת כנגד המתלוננת שלא נמצאה בהליכים שם כדוברת אמת ואולם עיון בפסק הדין מעלה כי גם גרסתו של הנאשם בכמה נושאים נדחתה מכל וכל ולא ניתן בה אמון.

בניגוד לכל אשר תארו העדים האחרים ציין הנאשם כי חייו יחד עם המתלוננת התנהלו על מי מנוחות ובמישור בריא ביותר עד אשר החלה המתלוננת לנהל רומן עם גבר נשוי ומשנתגלה לו הענין הוא לקה בהתמוטטות עצבים. בשל כך גם עזב את הבית. לדבריו המתלוננת היא שהביאה מאן דהוא אשר ניסח עבורם הסכם פירוד והוא סבר כי יקבל חצי מן הנכסים ואזי משהבין כי לא כך הוא הדבר, הגיעו הצדדים להליכים בבית המשפט לענייני משפחה. לטעמו פסק הדין שהתקבל מבית משפט זה מאוד מאכזב והתקבל רק הודות לנוכלותה של המתלוננת.

לדבריו של הנאשם הרי שגם ילדיו נטשו אותו והוליכו אותו שולל והכל בשל הסתתה של המתלוננת והשפעתה עליהם. במהלך עדותו בבית המשפט אף מצא וטרח להכפיש כל אחד מהם, כפי שפרט בהרחבה בעדותו.

עוד המשיך הנאשם וטען כי אף המתלוננת הוליכה אותו שולל לאורך כל הדרך בהתנהגותה הבלתי ראויה, וכן ציין כי העביר את כספיו מן הבנקים וגנבה את כספיו וכי בידיו הוכחות על כל אלה ואם יזקק לכך יביא אותן.

הוא ציין כי הבת יצאה נגדו מאחר שהוא העלה חשד כי היא אינה בתו וכי נולדה כתוצאה מביגדה של המתלוננת וזאת לאור התנהגות המתלוננת והוא מכה על חטא על כך ויחד עם זאת ציין כי הוא מחכה ליום בו יגיעו ילדיו אליו על מנת לבקש ממנו סליחה.

בחקירה הנגדית ציין הנאשם כי עד לאחרונה היו יחסיו עם ילדיו טובים מאוד והמתלוננת היא ששכנעה אותם לצאת כנגדו. הוא אישר כי יחסיו אם עומצתיים.

כן אישר כי בפתח חקירתו אכן אמר כי כך עושות כל הנשים כולן, אך לדבריו, כך אמר לו חוקר המשטרה שנכח בחדר ואף התרה בו כי עליו להתרחק מן המתלוננת באם הוא רוצה שקט.

משהטיחה בו התובעת כי למעשה הוא עזב את הבית רק בחודש ספטמבר ובעוד שהבקשה לפירוק השיתוף הגיש כבר באוגוסט, ואם כך לא היה זה בשל שגילה כי למתלוננת מאהב, השיב הנאשם כך: "נכון, אני אענה לך, בתקופה זו שהיה הסכם פירוק השיתוף, היא לא ידעה היא פחדה שאני אגלה, היא אמרה לי שהיא לסבית, תשאלה אותה היא פה. היא אמרה לי".

התובעת עימתה את הנאשם עם הטענה כי מספר ימים לפני הגשת התלונה הוא התקשר לבתו ואיים עליה כי אם תספר למתלוננת הוא ינקום בה, הנאשם השיב כי אכן שוחח עם הבת, אלא שהתכוון לכך שיפסיק לתמוך בה ולא ייתן לה גב לגבי החבר שלה ועמד על כך כי לא נקט במילים "אנקום".

באשר לאירוע החתונה בחיפה, ציין הנאשם כי לא נסע עם המתלוננת וילדיו, בשל שהם הקדימו לצאת והוא לא יכול היה לצאת בשעה כזו. לטענה כי כל עדי התביעה העידו כי לא רצו בנוכחותו במקום השיב: "את מפרשת את אי רצונם בשל משהו אישי, אני באתי, נכון בכל משפחה יש סיבות כאלה ואחרות אבל לא על אותו רקע פלילי". הוא הבהיר כי הגיע למקום והבחין שבנו שיכור ועל כן הציע לו לצאת החוצה על מנת לברר את ענין השכרות.

כך המשיך הנאשם בתשובותיו ומשנשאל הכיצד חזר מן החתונה לביתו השיב: "אני התכוונתי לשאלה הזאת טוב מאוד, חזרתי במונית, במונית? באוטובוס..".

לטעמו של הנאשם כל עדי התביעה משקרים באשר לאירוע החתונה וכך גם באשר לאירוע הסתימה בכיור ולמעשה, תאמו עדויות. באשר לשבירת שולחן הזכוכית, השיב הנאשם: "זה לא היה שולחן, זה מדף על רגל אחת, שיש זכוכית, יצאתי החוצה, נכון יצאתי החוצה אמרתי לה תני לי לצאת, נתתי לזה מכה וזה התרסק. רכוש שלי מותר לי לפגוע בו... לא מכה, נגיעה"

תאורו לגבי האירוע שהתרחש בעין גדי היה כך: "באתי לצאת מחדר כזה קטן בעין גדי, של בית ספר, יש מטבח ממול, ואמרתי גם פה את מביאה את זה, אז תפסתי שרפרף מפלסטיק כזה קטן קטן ונתקלתי בזה, וזה עף לכיוון הדלת, עובדה שאח שלה אמר את האמת". הוא עמד על כך שלא זרק את הכיסא אלא נתקל בו.

ברי לכל כי המתלוננת היא העדה העיקרית בעניינו של הנאשם ועם זאת עדותה אינה עומדת לבדה ויש עדויות נוספות כפי שפורטו לעיל.

בפתח הדברים אציין ואומר כי עדויותיהם של כלל עדי התביעה לא נמצאו זהות, ברי כי נמצאו בהם אי דיוקים שונים וטוב שכך. לו העידו כולם אותה עדות ממש ומסרו אותם פרטים במדויק כי אז לא היה ספק כי מדובר בעדויות מדוקלמות ומתואמות.

כאשר אנשים שונים מעידים על אותם אירועים ממרחק של מספר שנים, וכל אחד מהם מעיד על פי זווית הראיה שלו ועל פי חלקו באירוע ועל פי מידת החשיבות שהוא ייחס לאירוע או לחלקו, ברי שהתיאורים שימסרו אותם עדים לא יהיו זהים ובנקודות שונות אף יימצאו בהם סתירות. יש לבחון האם גרעין העדויות הוא זהה.

בטרם אדון בהתרשמות מעדותה של המתלוננת אתייחס ל"מניע" אפשרי לתלונתה כפי שהועלה במהלך הדיון ובסיכומי ב"כהנאשם. הועלתה הטענה כי הנה הגישה המתלוננת תביעות כנגד הנאשם בחודש נובמבר 2010 ומיד לאחר מכן בחודש דצמבר 2010 היא הגישה את תלונתה לאחר שנמנעה מלהתלונן נגדו במשך מספר שנים.

בדיקת המסמכים שהוגשו לבית המשפט ובכלל זה מסמכים מטעם הנאשם (4/נ) מעלים כי הנאשם עוד הקדים את המתלוננת בהגשת תביעה מטעמו ומלשונה של תביעה זו עולה כי הצדדים, למעשה הסכימו ביניהם על פירוק השיתוף. ועוד עולה מהעדויות שהובאו לפני בית המשפט כי כבר בספטמבר 2010 עזב הנאשם את הבית.

המתלוננת לא כיחדה כלל ועיקר כי תביעות רכושיות שונות היו תלויות ועומדות בינה ובין הנאשם ועוד הבהירה חזור והבהר מדוע לא הגישה תלונתה קודם לכן. היא עשתה כן כבר בהודעותיה במשטרה שאף הן הוגשו לבית המשפט והן במהלך עדותה. לדבריה לא עשתה כן בשל הבושה ואף מן הטעם הכלכלי שכן פחדה להישאר ללא משענת כלכלית לה ולילדיה, חשש שהוכח לאחר מכן כנכון.

על כן ועל אף שמדובר בתלונה כבושה יש לבדוק מדוע נכבשה התלונה ובאם ניתן לכך הסבר סביר הרי שאין בכך בכדי לגרוע ממהימנותה של התלונה. ועוד יש להדגיש כי אם נתמכת התלונה בעדויות חיצוניות אחרות, של עדי ראיה למעשים עצמם, הרי שאף בכך יש כדי להפחית מן הטענה כי מדובר בתלונה כבושה ובשל כך כי קיים חשש שמא בעלילה מדובר.

ב"כ הנאשם יצא חוצץ נגד דברים אלה וציין כי בעדותה בבית המשפט הוסיפה המתלוננת טעמים נוספים כדוגמת שחששה מאיומיו של הנאשם כי יהרוג אותה ועל כן לא התלוננה וכן כי עורך דינה אמר לה לעשות כן.

יצוין כי באשר לאיומים החוזרים והנשנים על ידי בעלה מסרה המתלוננת בהודעותיה במשטרה ואף ציינה כי נהג לספר לה על גברים שרצחו את נשותיהם, כפי שחזרה על כך גם בבית המשפט. עוד הוגש, כפי שפורט לעיל, מזכרו של אלכס בלטר ולפיו בשיחתו עם המתלוננת היא סיפרה לו כי הגיעה להגיש את תלונתה לאחר שעורך דינה, לו סיפרה על האירועים, אמר לה כי עליה להתלונן.

הנה כי כן, גרסתה של המתלוננת בבית המשפט לא הועלתה לראשונה במהלך העדות, אלא נמסרה כבר במשטרה.

עוד ביקש ב"כ הנאשם ללמוד על סתירה של המתלוננת בכך שבבית המשפט מסרה על מקרי אלימות רבים מעבר לאלה שיוחסו לנאשם ושעליהם מסרה במשטרה, אלא שהמתלוננת הסבירה את דבריה וציינה כי אין המדובר במקרי אלימות פיזיים כלפיה עליהם לא סיפרה, אלא מקרים של אלימות מילולית, נפשית ושל שבירת חפצים.

לטעמו של הנאשם ואף של בא כוחו בסיכומיו הרי שמדובר בתיאום עדויות ובעלילה כלפי הנאשם.

כך באירוע שעניינו הויכוח אודות הסתימה בכיור חברו המתלוננת והבת לטפול עלילה כנגד הנאשם. ב"כ הנאשם למד זאת, על פי טענתו, מן הסתירות שבעדויות.

לדבריו, את החבלה ביד לא הזכירה המתלוננת בהודעתה הראשונה.

המתלוננת הבהירה כי הודעתה הראשונה היתה כללית ואילו בשניה נשאלה שאלות ספציפיות ואכן אחת השאלות היתה האם נחבלה במהלך אירוע זה ואזי צינה כי נחבלה בידה.

אמנם נכון הוא כי היא ציינה חבלה ביד והבת ציינה כי האם נחבלה בעורפה, אלא שהמתלוננת הבהירה כי את החבלה בעורף לא יכולה היתה לראות ועל כן יתכן כי אך הבת ראתה חבלה זו.

ב"כ הנאשם הביע תמיהה הכיחד, איפוא, לא הבחינה הבת בחבלה שנגרמה למתלוננת ביד על פי טענתה, כאשר על פי כל הנסיבות היה עליה להבחין בה. נדמה, איפוא, כי הא ראה, כי עדויות אלה לא היו מתואמות וכפי שצינתי לעיל, באירועים מעין אלה שהינם קצרים, אלימים ומעורבי רגשות, הרי שכל צד לאירוע מעיד על פי חלקו מעורבותו והחשיבות שהוא מייחס לחלק זה או אחר באירוע.

יצוין באשר לאירוע זה כי הנאשם עצמו קשר עצמו לאירוע בדומה לעדויות המתלוננת והבת וזאת בנוגע לשבירת השולחן, הגם שלטעמו לא מדובר בהנפתו והשלכתו.

כך גם לגבי אירוע החתונה בחיפה, רואה ב"כ הנאשם עלילה שטפלו המתלוננת, הבת והבן נגד הנאשם וזאת הוא למד מכך שעדויותיהם בענין זה דומות זו לזו בעוד שעדותו של אחיה של המתלוננת, מ צ, שונה, כפי

אקדים ואומר כי אין די בהעלאת טענת קנוניה, שכן אין להעלות טענות בעלמא מבלי להציב להן ביסוס ראייתי כלשהו ולו ראשוני וכזה לא הוצג בענייננו.

המתלוננת, הבת והבן, כולם העידו כי הנאשם איים על הבן כי יכה אותו וכי עליו לצאת עימו החוצה על מנת שיכה אותו וכן כי התכוון לעשות כן ואחרים נאלצו להחזיק אותו לבל יעשה זאת. נכון שהעד, מ צ, שהגיע גם הוא למקום, סיפר שהנאשם צעק וגידף ולא סיפר על אותם איומים, אולם גם הוא סיפר כי הנאשם צעק לבני משפחתו כי "יראה להם" וכי הם היו מכוונים לכל בני המשפחה. דהיינו גם לפי עד זה שהנאשם תולה בו את יהבו, מדובר היה בלשון איומים.

באשר לאירוע שהתרחש בעין גדי ביקש הנאשם ללמוד מהבדלי הגרסאות בין המתלוננת לבין בתה לבין מ צ.

אמנם בהודעתה שבמשטרה ציינה המתלוננת כי את הכיסא השליך הנאשם לעבר סירים שהיו במקום, אך ציינה כי הנאשם קם עליה להכותה ואחרים שהיו נוכחים נאלצו לקום ולהחזיק אותו על מנת למנוע ממנו לעשות כן וכי כל אותה עת איים עליה הנאשם כי יהרוג אותה, על כן גרסתה באשר לאיומים שהושמעו כלפיה אותה עת, אינה מאוחרת כפי שטען ב"כ הנאשם.

גם בבית המשפט לא הפליגה המתלוננת בעדותה. היא ציינה כי אותו אירוע משהרים הנאשם את הכיסא היא הבינה שהוא מתכוון להשליך אותו לעברה, וכי הכיסא פגע במגשי האוכל. דהיינו, גם עתה לא טענה המתלוננת כי הנאשם השליך את הכיסא לעברה.

כך טען גם מ צ.

לעומתם העידה הבת כי הכיסא הושלך לעבר המתלוננת וכי אכן היה צורך לאחוז בנאשם לבל יכה את המתלוננת.

הנה כי כן, גם לגבי אירוע זה ניתן ללמוד כי כל אחד מן העדים העיד לגביו מנקודת המבט שלו וכי אין המדובר בעדות מתואמת ובקנוניה.

על אף הסתירות שנמנו לעיל, מצאתי את עדויות עדי התביעה מהימנות. גרעיני הדברים חזרו אצל כל העדים בלשון כזו או אחרת. כל האירועים נסקרו על ידי עדי התביעה, באופן דומה, הגם, שכפי שציינתי לעיל, כל אחד מהם תאר אותם על פי דרכו.

ניכר היה בעדים שהם מסרו דברים ממרי ליבם ולמרות זאת לא היה מדובר בעדויות מופרזות, מתלהמות ומוגזמות.

למעשה, לגבי שלושת האירועים הרי שהנאשם אישר לגבי כל אחד מהם חלק נכבד מההתרחשות, למעט החלק המפליל אותו בביצוע עבירה.

לגבי הויכוח אודות הסתימה בכיור, אישר את דבר הויכוח ואת שבירת השולחן, אם כי לדבריו לא מדובר היה בהנפתו והשלכתו על הרצפה.

לגבי אירוע החתונה, אישר כי הגיע לשם בניגוד לרצון המתלוננת וכי נתגלע ויכוח בינו לבין בני המשפחה ובמיוחד עם בנו, אלא שהכחיש איומים.

לגבי האירוע בעין גדי, אישר את הרקע וכן את מעורבותו בענין הכיסא, אם כי לטעמו בצאתו החוצה בשל "הבושה" שחש, עקב דברי המתלוננת, הוא נתקל בשרפרף קטן מאוד אשר נפל.

נתתי אמון בעדויותיהם של עדי התביעה.

לא נתתי אמון בעדותו של הנאשם.

עדותיו הייתה מבולבלת ולא קוהרנטית ובעיקר התבססה על כך כי הכל מתנכלים לו, מעלילים עליו ורוקמים נגדו קנוניה. ילדיו, כך טען, הם שותפים לקנוניה, לאחר שהוסתו על ידי אמם שכן הוא נהג בהם תמיד באופן יוצא מן הכלל, אם כי במהלך העדות עלה כי לא כך היו פני הדברים והוא עצמו הודה במעשים שהרחיקו את הילדים, לרבות בכך שהעלה חשדות באשר לאבהותו על הבת.

יחד עם זאת, ותוך שציין כי הוא מכה על חטא, ציין כי הוא ממתין כי ילדיו יגיעו אליו על מנת לבקש ממנו סליחה.

הנאשם לא התמודד באופן ממשי עם טענותיה של המתלוננת מלבד שעסק רבות בהכפשותיה, והעלאת טענות נגדה על קיום רומנים עם אחרים לאורך כל השנים ובגידות חוזרות ונשנות שלה, ועם התקדמות גרסתו בבית המשפט והתפתחותה, הוא אף תלה את מניעיה בכך שהיא קיימה יחסים לסביים עם חברותיה ועוד ועוד וכיו"ב.

להוכחת טיעוניו הביא הנאשם את פסק הדין בעניין תביעותיהם ההדדיות של בני הזוג בבית המשפט לענייני משפחה וביקש ללמוד מקביעה אחת בדבר אי מהימנותה של המתלוננת הנזכרת שם. כפי שצינתי לעיל, באותו פסק דין (נ/5) נדחו גם כל גרסאותיו של הנאשם ומרבית טענותיו ואף הוא במהלך עדותו, והגם שהביא

פסק דין זה כמוצג מטעמו, ציין כי הוא מאוכזב ממנו ומבית המשפט מאוד, שכן גם שם עלו יפה נכלוליה של המתלוננת.

פרט האישום הראשון מייחס לנאשם עבירה של איומים בכך שמספר ימים עובר לתלונה הוא התקשר אל בתו וביקש להוציא ממנה פרטים אודות המתלוננת ואיים עליה כי אם תספר על כך למתלוננת, הוא ינקום בה.

הבת לא העידה על כך בבית המשפט בחקירתה הראשית ובחקירתה הנגדית היא אמנם נשאלה האם שוחחה עם אביה בטלפון לאחר שעזב את הבית, וסיפרה על שיחה, אך לא על שיחה שתוכנה כזה.

הנאשם נחקר בהודעתו במשטרה אודות נושא זה והכחיש.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט הוא נחקר ואישר כי היו לו שיחות עם בתו וכי אם אמר לה דבר כלשהו הרי שכוונתו הייתה שיפסיק לתמוך בה ולא ייתן לה גב עם החבר שלה, אבל לא הייתה לו כל כוונה פלילית. "לא אנקום בה במובן הפלילי".

אמנם הביטוי "אני אנקום בך" משדר מסר של איום, וכך הם הדברים כאשר האיום הוא גם בנושא של הפסקת תמיכה כספית, אולם בשל שהבת עצמה לא העידה כלל ועיקר אודות שיחה זו ואיום זה, הרי שהנאשם יזוכה, חרף עדותו שלו, מחמת הספק מעבירה זו נושא הפרט הראשון.

פרט האישום השני עוסק באירוע החתונה בחיפה, פרט האישום השלישי עוסק באירוע שנסוב אודות הויכוח על הסתימה בכיור, ופרט האישום הרביעי עוסק באירוע שהתרחש בעין גדי. לאור כך שקיבלתי כמהימנות את עדויות עדי התביעה ולא קיבלתי את גרסת הנאשם כאמינה ומהימנה, אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בעבירה של ניסיון תקיפה סתם, לפי סעיפים 379 ו-25 לחוק העונשין, בעבירה של תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין, בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ובעבירה של ניסיון לתקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 379, 382(ב)(1) ו-25 לחוק העונשין, נושא פרטי אישום אלה וכמפורט בכתב האישום.

פרטי האישום החמישי והשישי מייחסים לנאשם שתי עבירות של איומים, בכך שבמהלך השנים ובמועדים בלתי ידועים, נהג תדיר לאיים על המתלוננת כי יהרוג אותה, כי הוא מבין גברים שרוצחים את נשותיהם ועוד, כעולה הן מעדותה של המתלוננת בפני בית המשפט ובהודעותיה במשטרה והן מעדויות ילדיה.

הדברים הוכחו כדבעי, ויש מקום להרשיע את הנאשם באיומים שכוונו באופן חוזר ונשנה כלפי המתלוננת,

כמפורט לעיל וכמפורט בכתב האישום, ברם לא מצאתי כי היה מקום לפרוש איומים חוזרים ונשנים אלה בשני פרטי אישום נפרדים, ועל כן יורשע הנאשם בעבירה נוספת אחת בלבד של איומים, לפי סעיף 192, שעניינה כל אותם איומים חוזרים ונשנים.

ניתנה היום, ד' סיוון תשע"ד, 02 יוני 2014, במעמד הצדדים